

него саморъчно. Помнѣхъ че приказвахъ за Тодора Пѣевъ, като учителствувалъ прѣди мѣне въ Силистра, оставилъ тамъ за себе си добри въспоминания за добрия си характеръ, родолюбие и относитѣ си.

Докаченъ отъ тайнитѣ дѣйствия на нѣкои, които искахъ да доведжъ тѣхенъ сродникъ за главенъ учителъ, внезапно и ненадѣйно съ парахода и желѣзницата часътъ по 10 алафранга се намѣрихъ въ Кюстенджа, дѣто прѣдварително бѣхъ условенъ. Тукъ малочисленното Българско обществонаправи голѣми усилия за черковицата си и за едно частно класно училище, въ което се събрахъ доста Добра руджански ученици и ученички и се ползвахъ доста въ тригодишното ми учителствование. Подкрепителитѣ на черковата и училището бѣхъ: Хаджи Стоянъ Хаджи Бончовъ, Дѣдо Танасъ и синъ му Райно. Синътъ на Саввата, Милошевъ, Огняновъ, Иванъ Калчовъ и др. патриоти отъ Османъ-Пазаръ, Джумаята, Котелъ, Търново и пр. Тамъ се дадохъ Български прѣдставления, като конкуренция съ Гръцитѣ.

На 1875 г. пакъ бѣхъ призованъ отъ Тулча за главенъ учителъ и пѣвецъ отъ братия Теодорови и пр. и прѣподавахъ до 1878 г. съ колеги мои: Тишовъ, Мирекъ, Добря Ганчевъ, които прѣди освобождението ни отъ Руситѣ избѣгахъ за Ромъния и за Сърбия, а на мене било писано безъ малко да иджъ на бѣсилката, като ме оплашихъ, да се разболежъ тѣжко, да си направжъ завѣщанието и чакъ, като минѣхъ Руситѣ Дунава, благодарение на градския докторъ Итальянца Боляко и докторъ Янколовъ, да земъ по малко по малко да дохождамъ въ себе си (1877 г. Юния 14-й), да оздравѣжъ и да учителствувамъ до испититѣ на 1878 г. Любопитно и може би смѣшно бѣше, че, като бѣхъ се отчаялъ, че ще мржъ, защото бѣхъ се стопилъ, мѣсата ми висяхъ, и осѣщахъ за мастьта ми вжтрѣ, че се топѣше и ме храняше, като не можахъ нищо да ямъ, освѣнъ малко сурово и 25 дена не хо-